

РЕШЕНИЕ

№ 15557

гр. София, 08.05.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 65 състав, в публично заседание на 30.04.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Ванина Колева

при участието на секретаря Ирена Йорданова, като разгледа дело номер **3814** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 85, ал.1 и ал. 4 вр.с чл. 84, ал.3 от Закона за убежището и бежанците (ЗУБ), вр. с чл. 145 – 178 от Административно-процесуалния кодекс (АПК).

Образувано е по жалба на ЮНЕС Д. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Газа, Палестинска окупирана територия, без гражданство, търсец закрила, против Решение № 2004/27.02.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет (ДАБ – МС), с което на основание чл. 75, ал.1, т.2 и т.4 от ЗУБ е отказано да му се предостави статут на бежанец и хуманитарен статут.

В жалбата са изложени доводи за незаконосъобразност на оспореното решение. Твърди се, че при издаването му са допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила и че е издаден в противоречие с приложимия материален закон. Конкретно жалбоподателят сочи, че административният акт е постановен в нарушение на чл. 8 и чл.9 от ЗУБ. Излага подробни съображения, че административният орган неправилно е приел, че Турция е трета сигурна страна по смисъла на закона. Моли съда да отмени Решение № 2004/27.02.2025г на председателя на ДАБ – МС.

Ответната страна оспорва жалбата като неоснователна, счита решението за правилно и законосъобразно. Представя административната преписка по издаване на оспорения отказ, актуални справки относно положението в П. и относно положението на бежанците в Турция. Моли обжалването да бъде отхвърлено.

Представител на Софийска градска прокуратура не участва при разглеждане на делото.

Административен съд София-град, като взе предвид, че жалбата е подадена в срока по чл.87 ЗУБ, от адресат на оспорения отказ, срещу подлежащ на оспорване административен акт, намира същата за допустима.

Съдът, след като обсъди релевираните с жалбата основания, прецени становищата на страните и събраните по делото доказателства и на основание чл. 168, ал. 1, вр. чл. 146 АПК провери изцяло законосъобразността на обжалвания административен акт, намира за установено следното от фактическа страна:

Административното производство е образувано по молба на жалбоподателя вх. № ПМЗ-В-1043/19.12.2024 г. до председателя на ДАБ-МС. Личните данни на кандидата са установени въз основа на представен национален паспорт в оригинал.

С ЮНЕС Д. Х. А. е проведено интервю на 21.01.2025г., в което заявява, че е напуснал П. легално през 2021г. през Е. със самолет заминал за Турция, закъдето имал виза. Установил се в [населено място] за три години. Твърди, че се е опитал да подаде молба за закрила, но никой не откликнал и не получил кимлик, поради което живял и работел в Турция нелегално. Работел в завод за дрехи, където пакетирал и товарел дрехи. Заплатата едва му стигала и не могъл да изпраща пари на семейството си, както и да продължи образованието си, затова дошъл в България, като общо десет пъти правил опити да влезе в страната, но бил хващан и връщан в Турция. Успял да влезе в България през дупка в теленото заграждение с помощта на трафикант, на когото платил 250 долара. Избрал страната, защото е част от Европейския съюз. Роден е и е живял в [населено място], П.. Учил е в Университета в [населено място], специалност “Журналистика”, първи курс, но пофинансови причини не могъл да продължи образованието си. Работел е като фотограф във вестник, правел и монтажи на видеа за социалните мрежи, за които не винаги му плащали. Семейството му - майка му, шестте му сестри и шестимата му братя, още живеят в Газа. Баща му починал във войната пет месеца преди интервюто, през 2024г. И. бомбардирал дома им и те се скрили в едно училище. От октомври месец 2024г. няма връзка с тях, опитвал се е свърже и чрез посолството на П. в С., но нямал информация. Напуснал страната си на произход заради войните, икономическото положение и несигурността. Заявява, че няма къде да се върне, защото домът му е разрушен. Твърди, че не е бил арестуван и осъждан, не е имал проблеми, затова, че е арабин и мюсюлманин, не е участвал във въоръжени групировки, политически партии и партийно мероприятия и конфликти, не е заплашван и не му е оказвано насилие.

С писмо рег. № М-2088/ 06.02.2025г. и. ф. директорът на специализирана дирекция „М“ – ДАНС заявява, че не възразява да бъде предоставена закрила в Република България на лицето, регистрирано в РПЦ – С., ПМЗ - В. към ДАБ-МС като ЮНЕС Д. Х. А., [дата на раждане] в П., в случай че отговаря на условията по ЗУБ.

Със становище рег. № УП 7364 от 24.02.2025 г. е предложено на председателя на ДАБ – МС да откаже предоставянето на статут на бежанец и хуманитарен статут на ЮНЕС Д. Х. А..

С оспореното в настоящото производство Решение № 2004/27.02.2025г. председателят на ДАБ – МС, на основание чл. 75, ал.1, т.2 и 4, вр. с чл.8 и чл.9 от ЗУБ, отказва да предостави статут на бежанец и хуманитарен статут на ЮНЕС Д. Х. А.. Приел е, че сред изложените от кандидата в интервюто причини за напускане на държавата си на произход, не се обективират твърдения за физическо или психическо насилие, законови административни, полицейски или съдебни мерки, които да представляват действия насочени лично към него. Въз основа на събраните доказателства в хода на проведеното административно производство и въз основа на изложената от кандидата бежанска история, административният орган е заключил, че твърденията не съдържат информация за осъществено спрямо него преследване и по смисъла на чл. 8, ал. 2 - 5 от ЗУБ, както и риск за бъдещо такова. Обосновал е извод, че в конкретния случай не се установяват

опасения за сигурността на живота на молителя в П., които да са относими към признаване на качеството му на бежанец и предоставяне на закрила по смисъла на чл. 8 от ЗУБ.

Приел е и че не може да се приеме, че чужденецът е напуснал страната си на произход поради реална опасност от тежки посегателства, като смъртно наказание или екзекуция, не са налице и данни, че е заплашен от изтезание или унизително отнасяне или наказание, поради което е приел, че не са налице предпоставките за предоставяне на хуманитарен статут по чл.9, ал.1, т.1 и т.2 от ЗУБ. По отношение на основанието по чл.9, ал.1, т.3 от ЗУБ в решението, след като се е позовал на информацията за обстановката в П., изложена в справка с вх. № МД-02-18/13.01.2025г. относно П., изготвена от дирекция “Международна дейност” при ДАБ-МС и е съобразил Решение на СЕС от 17 февруари 2009г. по дело С-465/2007г., както и тълкуването на понятието “посегателство” в чл.15, б. “в” от Директива 2004/83/ЕО относно минималните стандарти за условията за предоставяне на статут на бежанец или статут на субсидиарна закрила, административният орган е приел, че обстановката по сигурността на територията на П. е достигнала прага на всеобхватно насилие в рамките на вътрешен въоръжен конфликт.

Като е разгледал конкретната бежанска история в светлината на чл. 75, ал.2 от ЗУБ и като е преценил всички относими факти, свързани с личното положение на молителя, административният орган е приел че Република Турция се явява за търсеция закрила „трета сигурна държава” по смисъла на §1, т.9 от ДР на ЗУБ и за него не съществува реална опасност от тежки посегателства по смисъла на чл.9, ал.1-3 ЗУБ при завръщането му в Турция, поради което е приел и искането за предоставяне на хуманитарен статут за неоснователно.

Като част от административната преписка са представени справки, изготвени от дирекция “Международна дейност” на ДАБ-МС, вх. № МД-02-18/13.01.2025г относно П. и справка с вх. № МД-02-159/27.12.2024г. относно Република Турция, разглеждаща как турското законодателство регламентира и защитава правата на бежанците в Турция и отговаря ли Република Турция на определението “трета сигурна държава” В хода на съдебното обжалване е представена и актуална справка с вх. № МД-02-221/123.04.2026г.

От така приетото за установено, настоящият съд прави следните правни изводи:

Решението е постановено от компетентен административен орган – председателя на ДАБ при МС, съгласно чл.48, ал.1, т.1 от ЗУБ.

Заповедта е издадена в писмена форма, при спазване на административнопроизводствените правила, при правилно прилагане на материалния закон и в съответствие с неговата цел.

От приетите и неоспорени по делото доказателства се установява, че жалбоподателят е информиран писмено, на разбираем за него език, за реда, който ще се следва в производството, за правата и задълженията му, както и за организациите, които предоставят правна и социална помощ на чужденци (чл. 58, ал. 8 ЗУБ). Своевременно и надлежно е уведомен за датата на насроченото интервю, по време на което му е била дадена възможност да изложи бежанската си история и да ангажира доказателства в подкрепа на твърденията си на заявления от него език, като за целта е бил осигурен превод. Видно от представения протокол от проведеното интервю, то е проведено на заявления от кандидата език, който изрично е удостоверил с подписа си, че няма възражения и допълнения. В съответствие с изискването на чл. 73 ЗУБ, молбата е била разгледана индивидуално, като на кандидата е била дадена възможност да изложи всички свои доводи свободно и добросъвестно и не е бил ограничен да посочи и евентуално да представи доказателства в подкрепа на твърденията си.

Обжалваното решение е издадено и в съответствие с материалния закон. Съгласно чл. 8, ал. 1 от ЗУБ статут на бежанец в Република България се предоставя на чужденец, който основателно се страхува от преследване поради своята раса, религия, националност, принадлежност към

определена социална група или поради политическо мнение и/или убеждение, намира се извън държавата си по произход и поради тези причини не може или не желае да се ползва от закрилата на тази държава или да се завърне в нея. Правилен е изводът на административния орган, че изложените от лицето причини не представляват материалноправно основание по смисъла на чл. 8, ал. 1 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец. Законосъобразен и обоснован е изводът на административния орган, че заявените от жалбоподателя обстоятелства не могат да бъдат свързани с нито една от причините за преследване посочени в закона.

В проведеното интервю той изрично заявява, че не е бил обект на преследване от държавата, партии или организации или недържавни субекти, не е нямал проблеми, свързани с религията, която изповядва или с етническата му принадлежност. От бежанската му история става ясно, че е напуснал П. заради войните, икономическото положение и несигурността. Напуснал е преди нападенията на И. в Газа и приемане на израелското законодателството за работата на Агенцията на ООН за подпомагане на палестинските бежанци (UNRWA) през октомври 2024.

Жалбоподателят заявява, че в Турция не е имал проблеми, работел е в завод за дрехи, там никой не го е гонел или преследвал. От събраните доказателства не се доказва наличие на преследване или основателен страх от преследване поради неговата раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или поради политическото му мнение и/или убеждение, поради което липсват законови основания на същия да бъде предоставен статут на бежанец.

Съдът намира за правилна и преценката на административния орган относно основателността на молбата за предоставяне на хуманитарен статут. Съгласно чл. 9, ал. 1 от ЗУБ, хуманитарен статут се предоставя на чужденец, който не отговаря на изискванията за предоставяне на статут на бежанец и който не може или не желае да получи закрила от държавата си по произход, тъй като може да бъде изложен на реална опасност от тежки посегателства, като: 1. смъртно наказание или екзекуция; 2. изтезание, нечовешко или унизително отнасяне, или наказание; 3. тежки заплахи срещу живота или личността на цивилно лице поради безогледно насилие в случай на въоръжен международен или вътрешен конфликт.

Член 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ е изцяло в синхрон с чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета от 29.04.2004 г. (отм. с Директива 95/2011/ЕО) относно минималните стандарти за признаването и правното положение на гражданите на трети страни или лицата без гражданство като бежанци и като лица, които по други причини се нуждаят от международна закрила, както и относно съдържанието на предоставената закрила. Със свое Решение от 17.02.2009 г. по дело № С-465/07/М. Е. and Noor E. vs Straatssecretaris van J./, по отправено от холандска страна преюдициално запитване за приложението на чл. 15 б. "в" от Директива 2004/83/ЕО на Съвета, Съдът на Общността (приложимо и по отношение на действащата вече Директива 95/2011) се постановява, че въпросната норма следва да се тълкува в смисъл, че: 1. съществуването на тежки и лични заплахи срещу живота или личността на молителя за субсидиарна закрила не е подчинено на условието последният да представи доказателства, че той представлява специфична цел, поради присъщи на неговото лично положение елементи; и 2. съществуването на такива заплахи може по изключение да се счита за установено, когато степента на характеризиращото протичащия въоръжен конфликт безогледно насилие, преценявана от компетентните национални власти, сезирани с молба за субсидиарна закрила, или от юрисдикциите на държавата- членка, пред които се обжалва решение за отхвърляне на такава молба, достига толкова високо ниво, че съществуват сериозни и потвърдени основания да се смята, че цивилното лице, върнато в съответната страна или евентуално в съответния регион, поради самия факт на присъствието си на тяхна територия се излага на реална опасност да претърпи посочените заплахи.

Между страните няма спор, а и от представените справки от дирекция „Международна дейност“ на ДАБ – МС с № ЦУ-02-18/ /13.01.2025г. и с вх. № МД-02-221/23.04.2024г. относно П. се установява, че в страната на произход П. съществува риск за сигурността, тъй като И. продължава смъртоносната си атака срещу Газа. Палестинците в Газа също се борят под блокадата на помощта, която влошава тежката хуманитарна криза. Според министерството на здравеопазването на Газа най-малко 48453 палестинци са убити и 11860 ранени от израелските атаки от 7 октомври 2023г. насам. На 1 март И. наложи пълна обсада на Газа, спирайки всякаква помощ за пръв път от началото на войната: прекъсването на електрозахранването принуди затварянето на голям завод за обезсоляване в централна Газа, с което се прекрати достъпът до чиста вода за голяма част от населението. “Боевете и израелските бомбардировки в ивицата Газа продължават с неуморна сила. На 11.04.2025г. израелските военни издадоха допълнителни заповеди за евакуация на кварталите в [населено място]. Твърди се, че тези заповеди вече се отнасят за половината от цялата територия на ивицата Газа”.

На основание чл. 21, т. 8 от Устройствения правилник на ДАБ при МС, дирекцията събира, поддържа и актуализира база данни за държави по произход и за трети сигурни държави, включваща обща географска, политическа, икономическа и културна информация, информация за правната уредба и за спазването на правата на човека. Приетите по делото справки са изготвени от компетентен орган, в кръга на правомощията му, представляват официални писмени документи и обвързват съда да приеме за доказани фактите, удостоверени с тях, ако същите не се оборват чрез други надлежни доказателства, каквито в случая не се представят, нито се сочи техният източник, за да се събират.

Следователно е установено, че в П. е налице "вътрешен въоръжен конфликт" по смисъла на чл. 9, ал. 1, т. 3 от ЗУБ, който е до степен на безогледност и/или повсеместност, т.е. обхваща цялата територия на тази страна, както и животът, и здравето на всеки цивилен намиращ се на тази територия сам по себе е изложен на реален риск от посегателство.

Въпреки това обаче, както правилно е отбелязал ответникът в обжалваното решение, конкретната бежанска история на жалбоподателя следва да бъде разгледана в светлината на чл. 75, ал.2 от ЗУБ, съгласно който при произнасяне по молбата за международна закрила се преценяват всички относими факти, декларации или документи, свързани с възможността да се ползва от закрилата на друга държава, чието гражданство би могъл да придобие.

В случая следва да се има предвид, че жалбоподателят е живял и работел повече от три години в Турция необезпокоявано. В Турция никой не го е гонил или преследвал. От представените справки за защитата правата на бежанците в Турция и положението на сирийските бежанци и лицата без гражданство, включително членове на значителното палестинско население без гражданство турската държава прилага режим на временна закрила, който предоставя на ползващите се от него право на законен престой, както и известно ниво на достъп до основани права и услуги. В турския Закон за чужденците и международната закрила има специално средство за правна защита конкретно срещу решения за депортация.

Като е съобразил информацията, налична в приложените по делото справки, изготвени от дирекция „Международна дейност“ при ДАБ – МС, председателят на ДАБ е стигнал до правилният извод, че Турция представлява „трета сигурна държава“. Съгласно легалната дефиниция, дадена в §1, т.9 от ДР на ЗУБ, „трета сигурна държава“ е държава, различна от държавата по произход, в която чужденецът, подал молба за международна закрила, е пребивавал и няма основания да се опасява за живота или свободата си поради раса,

религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение; е защитен от връщане до територията на държава, в която съществуват условия за преследване и застрашаване на правата му; не е изложен на опасност от преследване или тежко посегателство, като изтезание, нечовешко или унижително отнасяне, или наказание; съществува възможност да поиска статут на бежанец и при предоставянето му да се ползва от международна закрила като бежанец и са налице достатъчно основания да се смята, че ще бъде допуснат до територията на тази държава.

Жалбоподателят е пребивавал необезпокоявано три години на територията на Турция, работел е. Лично посочва в проведеното интервю, че в Турция не е бил преследван и не сочи данни да са налице опасения за живота или свободата му поради раса, религия, националност, принадлежност към определена социална група или политическо мнение. Съдът споделя изводите в обжалваното решение, че изложените в интервюто твърдения за липса на документи от турските власти не могат да се приемат за обективни и достоверни. От изложеното от жалбоподателя, че е направил десет неуспешни опита да премине в Република България, следва, че той самият не е искал да получи закрила в Турция, а да продължи пътя си към Европа. От друга страна при задържането и връщането му от границата без документи турските власти едва ли биха го освободили десет пъти да продължи да пребивава в страната като нелегален гражданин и вероятно биха го регистрирали като чужденец с временна закрила или биха го депортирали в държавата, от която е дошъл.

От представените справки за Турция се установява, че Законът за чужденците и международната закрила и Регламентът за временна закрила предоставят силна правна рамка за легален престой и достъп до права и услуги за лица, нуждаещи се от международна закрила, включително достъп до образование, здравни грижи и социални услуги, след регистрация пред съответните органи. Властите в страната работят в сътрудничество с ВКБООН.

Турция се явява трета сигурна страна за жалбоподателя и с оглед разясненията, дадени от ВКБООН в Правни съображения относно връщането на лица, търсеци международна закрила, от Гърция в Турция във връзка с понятията сигурна трета страна и първа страна на убежище съгласно Сътрудничеството между ЕС и Турция в контекста на мерките за миграционната криза. В случая понятието е приложено след направена индивидуална преценка на случая на ЮНЕС Д. Х. А., който повече от три години е пребивавал и живял в страната и е напуснал по икономически причини, в търсене на по-добър живот, тъй като както посочва, парите едвам му стигали и не можел да изпраща пари на семейството си. Налице е изискващата се връзка между кандидата и третата страна – Турция, въз основа на която връщането в тази страна ще бъде основателно. В случая не се касае за транзитно преминаване през Турция, а е налице „смислена“ връзка между жалбоподателя и Турция. Решението на председателя на ДАБ е взето след проведено лично интервю и задълбочено изследване на личното положение на кандидата в тази трета страна.

В публикувания от Европейската комисия Седми годишен доклад относно Механизма за бежанците в Турция от 22.09.2023г. е посочено, че Турция продължава да полага значителни усилия за приютяването и посрещането на нуждите на повече от четири милиона бежанци и мигранти и потвърждава своя ангажимент за изпълнението на изявлението на ЕС и Турция от март 2016 г. Механизмът се прилага под формата на

хуманитарна помощ и помощ за развитие. В рамките на първия транш за съответните направления са разпределени приблизително 1,4 млрд. евро и 1,6 млрд. евро. В рамките на втория транш за хуманитарна помощ са разпределени 1,04 млрд. евро, а за помощ за развитие — 1,9 млрд. евро. В публикувания Специален доклад на Европейската сметна палата (ЕСП) относно Механизма за бежанците в Турция е посочено, че като цяло ЕСП е установила, че в контекст, изпълнен с предизвикателства, Механизмът за бежанците в Турция предоставя подходяща подкрепа на бежанците и приемащите общности, както и че Комисията е изпълнила отправените от ЕСП препоръки през 2018 г.

В тази връзка доводът, че по делото не е било доказано, че държавата Турция представлява „трета сигурна държава“ по смисъла на ЗУБ не се споделя от настоящия състав. Административният орган няма задължение да събере всички възможни доказателства по преписката, а да събере достатъчно такива, които да мотивират издаденото волеизявление. От страна на оспорващия не са били представени никакви насрещни доказателства в защита на неговата теза. В този смисъл са и решение №4494 от 30.04.2025г. по адм.д. № 1923/2025 на ВАС; решение № 3508 от 08.04.2021г. по адм.д. № 1331/2021г. на ВАС, решение № 11081 от 14.11.2023г. по адм.д. № 4727/2023г. на ВАС., решение № 887 от 19.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7755/2023 г. на ВАС, решение № 1420 от 7.02.2024 г. на ВАС по адм. д. № 7359/2023 г. и мн. др.

С оглед изложеното и като е приел, че не са налице основания по чл. 8 и чл. 9 ЗУБ за предоставяне на статут на бежанец и хуманитарен статут на оспорващия, административният орган е постановил правилно и законосъобразно решение. Последното мотивира извод за неоснователност на жалбата, която следва да бъде отхвърлена.

Водим от горното, на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София-град, I отделение, 65-и състав,

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на ЮНЕС Д. Х. А., ЛНЧ [ЕГН], [дата на раждане] в Газа, против Решение № 2004/27.02.2025г. на председателя на Държавната агенция за бежанците при Министерския съвет.

Решението подлежи на касационно обжалване пред Върховния административен съд в 14-дневен срок от съобщаването му на страните.

СЪДИЯ: